

Frantík Severýn se pouští do vyšetřování podvodů pana Bočana.

„Tak copak mi vlastně chceš, Františku?“ ptá se paní Bílková. „Je-li to něco moc důležitého, tak pojď k nám.“ „Důležité je to dost, ale můžeme si o tom pohovořit tady,“ řekne Frantík, neboť se trochu bojí Bílkovic stísněného bytu. „Tady nás nikdo neuslyší.“

„To bude nějaké tajemství,“ usmívá se paní Bílková. „A to ani ne, ale nemusí o tom kdekdo vědět. Chtěl jsem se vás totiž zeptat, jestli jste se dnes opravdu nezmýlila v Bočanově krámkě. Bylo-li to opravdu jen devatenáct korun korun dvacet, jak jste říkala vy, a ne dvaatřicet, jak měl zapsáno on.“

„Co si o mně myslíš, Františku?“ urazí se paní Bílková. „Nezlobte se,“ řekne honem Frantík. „Já vím, že mluvíte pravdu. Myslíl jsem si jen, jestli jste se náhodou nezmýlila.“

„Zmýlit jsem se nemohla, protože si vždycky zapisuji, co utratím, i to, co zůstanu dlužna. Mám ještě ten lístek z minulého týdne. Počkej, ukážu ti ho.“

Frantík jde s paní Bílkovou, počká přede dveřmi bytu a za chvíli má lístek v rukou. Zapsáno velkými kostrbatými číslicemi paní Bílkové stojí tady černé na bílém

Dluh	7,20 Kč
1 kg mouky	2,50 Kč
¼ kg amer. sádla	2,80 Kč
¼ kg margarínu	3,00 Kč
½ kg cukru	3,10 Kč
¼ kg žitné kávy	0,60 Kč
	19,20 Kč

„Hm, je to správně,“ povídá Frantík, „ale pročpak tu nemáte zapsáno mléko?“

„I kdepak mléko,“ mávne rukou paní Bílková. „Na to nám, chlapče, nezbývá. Děti dostanou ve škole nebo v opatrovně a nám s tátou stačí černá káva.“

Frantík se stydí za svou nešikovnost a ptá se honem: „A co myslíte, paní Bílková, dělá to Bočan jenom vám, nebo ještě jiným zákazníkům?“

„Připisuje všem, kdo u něho kupují na dluh,“ tvrdí paní Bílková. „Holenku, to je ničema, ten už měl dávno sedět v kriminále. Jen se zeptej paní Sojkové a paní Koldové z našeho domu, uvidíš, že ti povědí totéž co já.“

„Když tak o tom všechny víte, že vás pan Bočan okrádá, pročpak jste proti němu něco nepodnikly, nebo proč k němu nepřestanete chodit?“ diví se Frantík.

„To je těžká věc,“ krčí paní Bílková bezmocně rameny. „Vždyť jsi sám viděl, že sotva zaplatíme jeden dluh, už máme nový. Chodíme k němu dál, aby si nemyslil, že mu s tím chceme utéci. A pak, jiný obchodník nás nezná a nedal by nám na dluh. Ale jen jak začne Bílek zase vydělávat! Zaplatím tomu vydřiduchovi do posledního haléře a vícekrát už mě ve svém krámkě neuvidí. A nač ty, Františku, chtěls tohle všechno vědět?“

„Víte, já jsem si myslel, že by se s ním mělo nějak zatočit.“

„To půjde ztěžka, milý chlapče, tuze ztěžka,“ pochybuje paní Bílková.

Václav Řezáč – Poplach v Kovářské uličce